

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. május 17.
(vasárnap)**

Horváth Géza

BÍZD MAGAD AZ ATYÁRA!

Énekek: 277; 269

Alapige: Mt 6,24-32

Imádkozzunk!

Hálaadással köszönjük, Édesatyánk, hogy megszólíthatunk, Téged dicsérhetünk az énekszóval, és Hozzád fohászkozhatunk imádságunkban is. Köszönjük, hogy ha mi is így ismertünk meg Téged, hogy Gondviselőnk és Édesatyánk vagy minékünk. Áldunk, hogy mindez csak Jézus Krisztusért lehetséges. Óaltala könyörültél mirajtunk, és fogadtál bennünket kegyelemből gyermekeiddé. Köszönjük, hogy így lehetünk együtt ma is, egy család tagjaiként, testvéreként. Nem is csak itt, ebben a városban, hanem az országban vagy szerte az egész világon, akik szét vagyunk szórva, mégis igéd és Szentlelked által, Jézus Krisztus főpásztorsága alatt egybe vagyunk gyűjtve. Köszönjük, Urunk, hogy így lehetünk ma is közösségben, és hallgathatjuk a te szavadat, éltető igédet.

Hadd köszönjük meg Neked megtartott életünket, hordozó kegyelmedet, bajokon, nehézségeken átsegítő irgalmas szeretetedet. Megköszönjük Neked, Urunk, hogy földjeinket megáztattad esővel. Megvalljuk, Urunk, hogy ugyanígy szükségünk van a Te éltető igédre, az áldás záporra, amit várhatunk és kérhetünk ezen a mai alkalmon is. Kérünk, hogy küldj áldás záport reánk, Urunk, ne hagyd szomjúhozni a mi lelkünket!

Jézus Krisztus szerelméért, áldozatáért és közbenjárásáért!

Ámen.

Igehirdetés

Szeretett testvéreim, Isten igéjét olvasom, és Szentlelke által szeretném hirdetni a Máté írása szerinti evangélium 6. fejezetének a 24. verstől a 32. versig terjedő szakaszából. A megnevezett helyen így szólít meg bennünket Isten igéje: „*Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat*

BÍZD MAGAD AZ ATYÁRA!

szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhatok Istennek és a Mammonnak. Azért azt mondom néktek: Ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek és mit igyatok; sem a ti testetek felől, mibe öltözködjétek. Avagy nem több-é az élet hogynem az eledel, és a test hogynem az öltözet? Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat. Nem sokkal különbek vagytok-é azoknál? Kicsoda pedig az közületek, a ki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy araszszal? Az öltözet felől is mit aggodalmaskodtok? Vegyétek eszetekbe a mező liliomait, mi módon növekednek: nem munkálkodnak, és nem fonnak; De mondom néktek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül egy. Ha pedig a mezőnek fűvét, a mely ma van, és holnap kemenczébe vettetik, így ruházza az Isten; nem sokkal inkább-é titeket, ti kicsinyhitűek? Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodjunk? Mert mind ezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mind ezekre szükségetek van.”

Drága testvérek, ezekben a napokban olvassuk a Hegyi beszédet, melyben Jézus az Isten országának törvényeiről és törvényszerűségeiről beszél, hogy hogyan kell vagy kellene élnie annak az embernek, aki kegyelemből ennek az országnak a polgára lett. Most ezt a rövidebb szakaszt nézzük meg, amelyben Jézus Krisztus az aggodalmaskodásról beszél, mert itt nem arról szól, hogy hogyan kell élnie a hívőnek, hanem arról, hogy miből kell élnie a hívő embernek! Szép bizonyosága annak ez a néhány sor itt, az igében, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus nem egy tőlünk távoli világban élt és él, hanem a földi élet mindennapjainak nehézségei között élt akkor is, amikor itt járt ezen a földön. Aki nemcsak tanította a sokaságot törvényeire, hanem amikor sok ideig hallgatták, és a tanítványok jelezték, hogy „engedd haza őket”, akkor ő azt mondta nekik: ti adjatok nekik enni; és megelégtette őket.

Gondoljunk Illés történetére, amikor Isten csodálatosképpen hordozta, felhasználva a hollókat is, hogy Illés kenyeret kapjon, és a patak vize sem apadt el, mert az Úr tudta, hogy neki innia is kell! Vagy gondoljatok a sareptai özvegyre, akiről Isten gondoskodott, hogy a korsóbeli olaj ne fogyjon el, és a vékabeli liszt ne ürüljön ki. Kenyeret adott az Úr Gedeon idejében, aki ott csépelte a búzát, mert olyan Istenünk van, aki táplál bennünket, aki éllemez és felruház bennünket.

Kedves testvéreim, Jézus Krisztus egyszer majd úgy fog bennünket elszámoltatni, hogy „éheztem, és ennem adtatok”. „Mester, mikor láttuk, hogy éhez-tél?” „Ha valakivel megtettétek a kicsinyek közül, velem tettétek meg!” Milyen jó meglátni, hogy nekünk olyan Jézusunk van, aki nem volt közömbös és ma sem közömbös az éhség, vagy a betegség, a gyász, a nyomorúság, irányában, hanem aki szán bennünket, és aki segíteni akar nemcsak rajtunk, hanem nekünk is! De Jézus nemcsak kenyeret akar adni az éhezőknek. Jézus ennél is tovább megy. Arra akar megtanítani, hogy bízzunk Istenben! Arra akar megtanítani, hogy bízzunk a mi mennyei Atyánkban, mennynek és földnek teremtőjében!

Ez nagyon fontos itt, hogy a Biblia szerint egy ilyen hétköznapi dologban tanít Jézus, mint az evés, az ivás vagy a ruházkodás, és a bevezető verset azért olvastam, mert itt Jézus összekapcsolja, és azt mondja, hogy ezeket a kérdéseket is csak hitben lehet megérteni, csak hit által lehet megközelíteni. Jézus nem azzal kezdi, hogy „ne aggodalmaskodjatok”, hanem a 24. verssel, ahol azt mondja, hogy „nem szolgálhattok két úrnak”! Nem azzal kezdi, hogy vajon aggódsz-e, hogy mit eszel, mit iszol; hogy mikor ér véget a járvány; vajon ott van-e a félelem a szívedben, hogy lesz-e második vagy harmadik hullám, és ha igen, az mikor jön és hogyan, hanem azt mondja, hogy „kinek szolgálsz”! Jézus Krisztus tudja, hogy a mi lelki és testi életünknek is innen kell fakadnia, az Úrral való kapcsolatból, az Atyával való kapcsolatból. Ezért Jézus összefonja ezt a két szálát, a lelkit és a testit, a hétköznapit és a mennyeit, a profánt és a szentet.

Az étel, az ital, ruházat, lakhatás és a hit összetartozik. Ezért Jézus, amikor ezt összefogja és összefoglalja nekünk, akkor arra tanít bennünket, hogy az étel, ital vagy ruházkodás kérdését sem lehet Istentől függetlenül gondolnunk. Ezekre a kérdésekre sem lehet Istentől függetlenül gondolnia az embernek, mert a hit az, hogy ebbe is bevonom az Urat, vagy inkább ő von be engem.

A mai ige első nagy kérdése legyen a mi számunkra az, hogy ilyen hétköznapi dolgokban, mint étel és ital, öltözködés, vagy sorolhatnám még tovább, vajon ráhagyatkozol-e a te Uradra? Vajon, ezekből kiderül-e, hogy te Istenről hogyan gondolkodsz, milyen hatalmat tulajdonítasz neki? Hogy mennyire tulajdonítod neki azt, hogy tőle vannak, tőle jönnek, és ő ad nekünk eledelt, és ő ad nekünk ruházatot? Mennyire tudod azt, hogy minden Istentől van?

Értitek testvérek, hogy milyen nagy tanítás van ebben? Hogy az életünk ilyen csekély dolgait is bízunk az Úrra! Nem úgy van, mint ahogy valaki mondta nekem egyszer: tudod, Istenre a nagy dolgokat kell rábízni, tőle azt kell megkérdezni, a kicsiket meg neked kell megoldani, azzal ne fáraszd az Urat! De igen! Fáraszunk nyugodtan, mert ő biztat erre, hogy „kérjétek és adatik nektek”! „Ne aggodalmaskodjatok az étel, ital, ruházat felől!” Ha a mindennapi betevő falatomat is az Úrra bízhatom, akkor az életem minden ügyét, minden gondját, minden baját, minden türelmetlenségét, minden nehézségét is!

Merd kérni az Urat életed minden kérdésében és gondjában, mert nincs, és nem lehet a hívó ember életének olyan területe, amely ne tartozna az Úrra! Vagy ami ne az Úrra tartozna; amit nem vele kellene megbeszélni; amiben ne ő adna tanácsot, vezetést; és amiben, majd miután megadta, nem neki lennénk hálások, mert megkaptuk kegyelemből: étel, ital, ruha, szerelem, házasság, gyermeknevelés, munka, pihenés, döntések!

Ó, testvéreim, ez az ige nemcsak arra tanít, hogy ne aggodalmaskodjatok, hanem arra is, hogy bízzatok az Úrban, mert az aggodalmaskodás és az Istenben való bizalom egymással fordított arányosságban van! Jézus azt akarja, hogy bízd magad őreá! „Légy békességben, ezekből jó származik reád!” Ha mi étel, ital és ruházkodás, meg az életünk minden dolgát az Úrra bízunk, tőle kérjük, neki vagyunk hálások, akkor derül ki igazán, hogy az Úr előtt folyik-e az életünk? Hogy az Úr előtt járunk, kelünk; hogy az Úrral élünk! Nemcsak az imád-

BÍZD MAGAD AZ ATYÁRA!

ságainkban, nemcsak a szolgálatunkban, hanem itt is kiderül az nagyon világosan, hogy mennyire bízunk benne, és mennyire tulajdonítunk neki mindent.

A másik nagy tanítása ennek az igének ebben a mondatban van: „Avagy nem több-e az élet hogy nem az eledel, és a test hogy nem az öltözet?” Jézus arra tanít bennünket, hogy melyik a több. Még csak nem is arra, hogy melyik a fontosabb, hogy melyik az első, hanem – „melyik a több?” Azt mondja Jézus: több az élet. Nem azt mondja, hogy fontosabb, mert ezt egy éhező nehezen fogja megérteni, vagy akinek nincs ruhája, és tényleg nincs mit felvennie, ezt nehezen értené meg, hogy fontosabb a lelki, fontosabb az üdvösséged! Hanem Jézus alázattal és szeretettel fordul oda az emberhez, és nem azt mondja, hogy az nem fontos, hanem azt mondja, hogy ez több! Nem azt mondja, hogy az nem fontos, mert Jézus tudja, hogy fontos. Fontos a kenyérünk, meg ami rákerül; fontos a ruhánk, a lakásunk, a világítás, a fűtés. Fontos az, hogy el tudjunk jutni oda, ahova el akarunk menni, de Jézus azt mondja, hogy „több az élet”! Több, mint az étel. Több, mint az ital. Több, mint az öltözet. Nem azt mondja, hogy az nem érték, azzal ne törődjete; hanem azt mondja, hogy több az élet. Miért? Azért, mert az egyik időleges, a másik örökkévaló. Azért, mert Jézus arra akar megtanítani bennünket, hogy ne azokhoz legyünk hasonlóak, akiknek csak az étel, az ital és a ruházat a fontos! Mert sokan vannak Budapesten, Magyarországon, meg ezen az egész világon, akiknek csak ez a fontos, hogy mit együnk, mit igyunk, hova menjünk, hova kiránduljunk, hol pihenjünk, hol nyaraljunk, és Jézus azt mondja: több az élet!

Azt mondta nekem egyszer egy diák, úgy harminc évvel ezelőtt: tanár úr, nyugodtan buktasson meg, engem csak az a hamburger érdekel, amit a szünetben a büfében megveszek! Egy lány meg azt mondta, hogy nyugodtan buktassam meg, írjam be az egyest neki, mert őt csak az érdekli, hogy a hétvégén hol lehet bulizni! De ezt az ember akár kimondja, akár nem, az egész magatartásával, életvitelével arról beszél, hogy ő kinek szolgál, melyik Úrnak; kihez tartozik; kinek a főhatósága, fősege, irányítása alatt éli az életét; ki határoz meg mindent az életében! Mert ezek, akiket említettem, csak maguknak határozták meg: amit megeszünk, az a mienk.

Emlékeztek az igére, amikor azt mondja az apostol, hogy „istenünk az ő hasuk”, tehát, amikor csak az étel tölti be az embert. Jézus olyan szépen mondja: több az élet, mint az eledel, és maga Jézus példát adott erre nekünk a János evangéliuma 4. fejezetében, amikor elküldte a tanítványokat, hogy vegyenek valami élelmet. Jézus is éhes volt, mert valóban testben megjelent Isten volt. Mivel megéhezett, elküldte a tanítványokat, de mire azok visszaértek, és ő éppen a samáriai asszonnyal beszélt, akkor azt mondta: van nekem eledelem, mert az én eledelem, hogy annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem. Az éhes Jézus maga adott példát nekünk arra, hogy több az élet az eledelnél.

Az Ószövetségből hadd idézzek két igét! Az egyik az, hogy ki adott ruhát az embernek? Az Úr a bűneset után. Isten adott ruhát. A másik pedig, ne felejtsük el, hogy a teremtéstörténetben Isten előbb teremtette meg az embernek az életfeltételeket, mint magát az embert! Először megteremtette azt, amit megehet,

és csak azután azt, aki megeszi, mert Ő gondoskodó Isten. Előbb teremtett életfeltételeket, és aztán belehelyezte az embert, amikor már minden készen volt, amikor már minden igen jó volt. Isten az Édenkertben is rendelkezik a kenyérről, csak azt mondja, hogy a bűneset után már fáradtságos munkával keresd meg a te kenyeredet! Már a bűnesetkor is megmutatkozik Istennek ez a hatalma, és most ne arra figyeljtek, hogy „szerezd meg”, „keresd meg a kenyeredet”, hanem Istennek az irgalmára, hogy lesz kenyér ezután is!

Az ige harmadik üzenete a szemléltetés. Jézus azt mondja: „Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak... mennyei Atyátok eltartja azokat. Nézzétek meg a mezők liliomait, Salamon minden dicsőségében nem öltözött úgy, mint azok közül egy.” Itt a templomkertben van egy csap, ami már néhány hete csöpög. Nem olyan nagyon, mindig csak egy-egy csepp, de kár azért a kis vízért is. Aztán eszembe jutott, hogy tesztek oda egy edényt, ez felfogja azt a néhány csepp vizet, ami egy nap alatt már egy kisebb edényre való. Éppen akkor volt az a nagy szárazság, és a környék madarai odajártak inni! Többször megfigyeltem, hogy a fekete rigók milyen boldogan fürödtek benne, és eszembe jutott az ige: mennyei Atyátok eltartja azokat!

Amikor nézzük a virágokat, és nemcsak abba csodálkozunk bele, hogy „Kicsiny fűszálban, óriási tölgyben Dicső kezed nyomát szemlélteted”, az is eszembe jutott: ha Jézus azt mondja, hogy mennyei Atyátok eltartja azokat, akkor nem arról beszél, hogy a lelkész majd ki fog tenni a csap alá egy kis edényt, és abból ihatnak a madarak! Vagy amikor az Ószövetségben ott kellett hagyni nemcsak szegényeknek, hanem az állatoknak is, a madaraknak is a termésből egy picit, akkor Jézus nem azt mondta, hogy ez azért lesz, mert valakik majd gondoskodnak róla, otthagyják az útszélén a búzakaralásokat, és a madarak majd kicsipegetik, az állatok majd összeszedik, hanem Jézus azt mondta: a ti mennyei Atyátok eltartja azokat!

Kedves testvéreim, Jézus nem bennünket dicsér meg, amiért mi kegyeskedünk valamit adni a madaraknak, hanem azt mondja, hogy „a ti mennyei Atyátok eltartja azokat”, *tehát Jézus mindent az Atyának tulajdonít*. A szívünk indulatait is, hogy ez nem magamtól jutott eszembe, vagy nem annak jutott eszébe, aki eteti a cinkéket télen, hogy tegyünk ki egy darab szalonnát, vagy csináljunk madáretetőt... „a ti mennyei Atyátok eltartja azokat”! Lehetne hosszasan beszélni arról, hogy Isten hogyan von be bennünket az ő gondviselésébe, de Jézus nem azt mondja, hogy azért tartatnak el a madarak, mert lesznek jószívű emberek, hanem azt mondja: azért, mert az Atya eltartja – mert Jézus mindent az Atyától vesz, mindent az Atyának tulajdonít, hogy ez csak azért lehetséges.

Hadd legyen a negyedik üzenete az igének, hogy „a ti mennyei Atyátok eltartja azokat”, vagyis, Jézus nem azt mondja, hogy ezeknek a madaraknak is Isten a mennyei Atyjuk, hanem: az Atya, a *ti* mennyei Atyátok eltartja azokat! Itt érkeztünk el ennek az igének a számomra is legkedvesebb üzenetéhez, mert Jézus kifejti, hogy ez csak az embernek adatott meg. A madaraknak annyi adatott meg, hogy egyenek, igyanak, szaporodjanak, fiókát neveljenek, de az em-

BÍZD MAGAD AZ ATYÁRA!

bernek több adatott meg ennél, az, hogy higgyen. Az, hogy neki az Isten ne csak teremtője legyen, hanem megváltó Ura is!

A gondviselő Istenről nem lehet másként beszélni, csak Jézus Krisztus által, aki által nekem Atyám lett az Isten. Nem lehet önmagában szemlélni ezt a világot: háborúkat, éhségeket, özönvizet – annak idején, és esőket, cunamit, betegségeket, gyászt, tragédiákat, csak úgy, hogyha nekem az Isten Atyám lesz. Csak hogyha a hit szemüvegén keresztül, csak ha a megváltás csodáján át, csak ha Jézus Krisztussal tudom ezt szemlélni. Mert ez az ige erről beszél: olyan Atyám van, aki Isten, és olyan Istenem van, aki Atyámmá lett Jézusban. Még egyszer: *olyan Atyám van, aki Isten, aki mindenható, és olyan mindenható Istenem van, aki nekem Atyámmá lett, azért, mert Jézus Krisztus által fiává fogadott engem; mert úgy tekint rám, mint gyermekére.*

Ezt tudták nagyon jól, akik az apostoli hitvallásban ezt megfogalmazták: „Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában.” Milyen nagyszerű, hogy így beszélnek Istenről: mindenható Atya. Nemcsak mindenható, hanem Atya, és nemcsak Atya, hanem mindenható. Ez azt jelenti, hogy ha Istenről azt vallom, hogy mindenható, akkor azt vallom, hogy mindent meg tud tenni, mindenre van hatása, de ha azt vallom, hogy Atyám, abban azt vallom meg, hogy ez az Isten, akinek mindenre van hatalma, meg is akarja cselekedni. Nemcsak *tehet valamit, hanem meg is teszi az ő* Fiáért, Jézusért, mert, testvéreim, mire mennénk, ha nekünk lenne egy mindenható Istenünk, aki mindent meg tud cselekedni, de nem lenne egy olyan Atyánk, aki meg is akarja tenni, mert Atyánkká lett, aki tud adni jó ajándékot az ő fiainak? Aki táplál bennünket étellel, ruhával; aki hordoz bennünket napról-napra; akiről azt énekeltük, hogy „Gondviselő jó Atyám vagy, Ó én édes Istenem”; akivel Jézus Krisztusért ilyen személyes, bensőséges, közvetlen kapcsolatom van.

Vagyis, azt jelenti, hogy ha a mindenható Istent én Atyámnak tekintem, akkor nemcsak azt mondom, hogy neki *hatalma* van, hanem azt, hogy neki *szíve* is van, mert Atyám. Ha csak azt mondanám, hogy mindenható, akkor azt mondanám, hogy van hatalma, de hogyha azt mondom, hogy Atyám; mindenható Istenben, mindenható Atyában hiszek, akkor azzal azt fejezem ki, hogy neki szíve is van. Ahogy János apostol írta a levelében: „Az Isten szeretet”, „ho theos agapé estin”, az valóság és az igaz. Isten szeret, és nem kételkedem afelől, hogy étel és ital, ruházat, egészség, betegség, termékeny és terméketlen esztendő, eső és szárazság, szóval minden, nem történetesen, hanem az ő Atyai kezéből jön.” Tulajdonképpen ezt fedezték fel a reformátorok is, amikor arról írnak, hogy ki teremtette ezt a világot. Így fogalmazták meg a 26. kérdésben: a mindenható Isten, a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki úgy teremtett mindent, hogy nem volt semmi. Tehát, „a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja”, mert a teremtésnél is az Atya cselekszik.

Mert ha tudjuk ezt, hogy a teremtésnél már az Atya cselekszik; a bűnesetben az Atya jár a kertben; a bűneset után, a szövetségkötésnél ő hívja el Ábrahámot és beszél vele; a prófétákkal, az apostolokkal és az első keresztyénekekkel, az egyházatyákkal, a reformátorokkal és velünk, akkor mi úgy tudunk Istenre

nézni, mint Atyára, mert ebben megjelenik a kegyelem! Ebben megjelenik az irántunk való kegyelme, nemcsak szeretete, hanem kegyelme, aki Jézus Krisztusért könyörül rajtunk. Ó, mennyire tudták ezt Dániel társai, akik Istent mindenhatónak tartották és ugyanakkor Atyának, mert azt mondták: ki tud minket szabadítani a tüzes kemencéből, mert mindenható! De nemcsak ezt tudták, hogy mindenható, hanem folytatták: de ha nem tenné is, mi akkor sem imádjuk a bálványt, és akkor sem borulunk le, mert senki sem szolgálhat két úrnak, és „van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk”!

Milyen nagy üzenete ez az igének! Ők így néztek Istenre: nemcsak megtehet valamit, hanem ami javunkra válik, azt meg is fogja tenni! Tudod-e ezt testvérem, gyászban, betegségben, halál árnyékának völgyében, pillanatnyi nélkülözésben? Lehet, hogy a vírus miatt elvesztett munkahelyed után siránkozva; lehet, hogy a megélhetésed félelmében, tudod-e ezt? Ó, gondviselő, jó Atyám van, aki Atyámmá lett Jézus Krisztusban, mert itt nem a gondviseléssel találkozunk elsősorban, hanem a kegyelemmel! Amikor Jézus arról beszél, hogy „ne aggodalmaskodjatok, mert a ti Atyátok...” – itt nem a gondviselésről beszél, hanem a kegyelemről. Vagyis arról, hogy nincs más teremtő Isten, csak az, aki egyben megváltó Istenünk is Jézus Krisztusban, és ebben az igében, hogy „a ti menyeyei Atyátok...”, benne van a Jn 3,16 minden üzenete és gazdagsága. Benne van, hogy a kenyér nekem az élet kenyerét is jelenti. A ruha nemcsak a napi ruhát jelenti, hanem azt a fehér ruhát is, amit Jézus Krisztusért kegyelemből kapok, melyek a szentek igazságos cselekedetei.

Nem lehet egy teremtő Istent ismerni, testvéreim, a megváltás ajándéka nélkül, és Jézus Krisztus erre utal. Kérlek téged, hogy ne csak a liliumokat nézd, meg ne csak az égi madarakat szemléld, hanem nézz erre a Jézusra úgy, ahogy az íge biztat: „nézzünk fel Jézusra”! Mert lehet nézni a liliumokat, hogy hogyan ruházza őket Isten, de ne csak azt nézzétek, testvéreim. Mert több az élet! Nézzetek Jézusra, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz! Aki él és uralkodik örökön-örökké! Nézzünk fel Jézusra, a hitnek szerzőjére és bevégzőjére! Nézz a Golgotára! Nézz úgy, ahogy Jézus tanít a János evangéliuma 3. fejezetében: miképpen Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell felemeltetnie az ember Fiának, hogy aki felnéz rá, mint ott a pusztában, Mózes idejében, az életben maradjon! Mert több az élet, hogynem az eledel!

Ó, milyen szegényes lenne az életünk, és milyen szegényes azoknak az élete, akiknek csak tele kamrájuk van, de nincs Jézussal tele szívük! Akik csak arra gondolnak, hogy mit lehet inni, és nem tudják, hogy „én adok a szomszárnak az élet forrásából ingyen”! Hogy az a Jézus hívja őket, aki azt mondja: ami nem elégíthet meg, azért miért adsz pénzt? Miért adod keresményed azért? Aki szomszárzik, jöjjön énhozzám, és igyék” – és összekapcsolja – és aki hisz énbenem, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből, mert az ő atyai szeretetét Isten Jézusban jelentette ki igazán, nem a mező virágában. Abban jelentette ki az ő hatalmát, az ő csodálatos alkotó hatalmát, de Jézus Krisztusban kimutatta nekünk az ő atyai szívének irántunk való hívogató és megmentő szeretetét, kegyelmét és örök életre segítő irgalmát. Ezt Jézuson kívül nem nyerhetjük el,

BÍZD MAGAD AZ ATYÁRA!

ezt csak neki köszönhetjük, ha megnyertük. És ha megnyertük, akkor éljünk hálas életet, ahogy a Thesszalonikabeliekhez írt levélben van, igaz legyen az életünkre: mindenért hálát adjatok!

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük neked, hogy valóban Atyánkként szólíthatunk meg téged, mindenható Istenünk, aki nemcsak törvényeket, előírásokat és szabályokat akarsz elénk tárni és adni, amiket úgymond be kell tartanunk, hanem olyan kegyelmes szeretetet tanúsítasz irántunk, hogy még az ételünkről és a ruházatunkról is gondoskodsz. Bocsásd meg, hogyha levesszük tekintetünket rólad, atyai szívedről, amelyet kijelentettél és megbizonyítottál Jézus Krisztusban, a mi Urunkban, golgotai engesztelő kereszthalálában. Köszönjük, Urunk, hogy ott égett a te szereteted, a te mentő kegyelmed és a te irgalmad.

Köszönjük, hogy ezt a teremtett világot nem hagytad magára, mint ahogy sokan gondolták. Köszönjük, hogy nem alszik a mi őrizőnk, hogy az igében olyan csodálatosan van kijelentve a mi számunkra, hogy nem szunnyadsz, és nem alszol. Köszönjük, hogy meg van írva: füleid ott vannak a mi kiáltásunkon és szemeid rajtunk. Köszönjük, hogy ezt az egész teremtett világot fenntartod és igazgatód, és megvalljuk, hogy valóban semmi sem történhet nélküled, akár áld, akár súlyt a te karod. Ez a mi reménységünk most is, amikor kérünk, hogy könyörülj meg a világon. Vedd el a betegséget, a járványt, a félelmet. Kérünk téged, hogy könyörülj meg, mert tudjuk, hogy a te kezekben van. Te bármikor visszarendelheted, és bármikor elpusztíthatod. Az emberek megtalálhatnak ellenszereket, vakcinákat, de tudjuk és látjuk, hogy még az is a te kegyelmed, amikor értelmet adsz a tudósoknak.

Ó, bárcsak sokan vallanák ezt. Bárcsak sokan észrevennék, megtapasztalnák, hogy milyen kicsik vagyunk, és mily nagy vagy te, mily nagy a hatalmad. Hogy milyen engedetlenek vagyunk mi és milyen hűséges vagy te. Hogy mennyire szeretetlenek vagyunk mi és mennyire szerető Atya vagy te. Ezért kérünk, hogy hordozz bennünket, és ne csak hordozz, hanem elhordozz bennünket, minden nyűgünkkel, bajunkkal, bűneinkkel együtt, Jézus Krisztusért. Köszönjük a te kegyelmedet, Urunk, valóban több az élet és nagyobb számunkra ez a kegyelem, amely lehajolt hozzánk. De köszönjük, hogy nem kell éhezünk, fázunk. Nem kell szűkölködnünk, mert ott van az igében: jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van. Bocsásd meg, amikor olyat kérünk, amire nincs is igazán szükségünk, vagy olyat veszünk meg, olyanra költünk, ami nem szükséges, teljesen felesleges, nem is használjuk és nem is fogjuk.

Kérünk téged, taníts bennünket, hogy hétköznapi ügyeinkben, dolgainkban, döntéseinkben is te szerinted járjunk, előtted járjunk, mint vidám, boldog gyermekeid, akiket nemcsak teremtettél, hanem megváltottál Jézus Krisztusban új életre, szabadságra. Add, hogy ebben a szabadságban meg is tudjunk állni.

Ámen.